

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط زبان و ایدئولوژی در مثنوی معنوی مولوی

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

فریبا منصوری بیدکانی

خلاصه مقاله:

در طول تاریخ هیچ دوره‌ای را نمیتوان یافت که ایدئولوژی حاکم بر یک جامعه روی ذهن و اثر نویسندگان و شعریان دوره تاثیر نگذاشته باشد خواه موافق با آن ایدئولوژی یا مخالف با آن؛ همچنین هیچ شاعر و نویسندگانی نبوده است مگر اینکه ایدئولوژی غالب بر فکر و ذهنش در آثارش متجلی شده و ساختار زبانی اش را تحت تاثیر قرار داده است. از طرفی هم زبان و خصوصا ادبیات به عنوان یکی از نموده‌ای آن از بدون دردس رترین و بهترین وسایل برای انتقال ایدئولوژی ها بوده است بنابراین یکی از مهم ترین و ساده ترین روش ها برای اثبات یا پی بردن به ایدئولوژی حاکم بر یک دوره از تاریخ یک ملت، ایدئولوژی یک نویسنده، عقاید یک جامعه یا نویسندگان آن، اندیشه و شیوه ی فکری آنها، مذهبشان و ...، بررسی ساختار زبانی آثار متعلق به آن دوره یا نویسنده است. مقاله حاضر از طریق بررسی ارتباط زبان و ایدئولوژی مولانا جلال الدین بلخی در مثنوی براساس لایه های واژگانی، نحوی و بلاغی که دکتر فتوحی در کتاب سبک شناسی نظریه ها، رویکردها و روش ها برای زبان برشمرده است، مولوی را در زمره ی شاعرانی به حساب می آورد که دیندار، خداشناس، عارف و فقیه اند و در اندیشه های آنان دیدگاه های فلسفی و کلامی نمایان است. در این پژوهش مولانا شخصی وحی گرا معرفی شده است که عقل را مهم ترین ابزار شناخت، سعادت و رسیدن به کمال می داند.

کلمات کلیدی:

زبان، ایدئولوژی، ارتباط، مثنوی، مولانا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1480984>

